

عنوان مقاله:

تحلیل تکنیک های ادبی و زبانی نیما در پرورش مفهوم اندوه

محل انتشار:

فصلنامه کاوش نامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 23، شماره 52 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسندگان:

حدیث کلهری - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه لرستان، خرم آباد، ایران.

رسول حیدری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه لرستان، خرم آباد، ایران.

علی نوری - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه لرستان، خرم آباد، ایران.

خلاصه مقاله:

نیما یوشیج شاعری است دردمند و دردآشنا که علاوه بر رنج و اندوه فردی و درونی، از دردهای جامعه نیز آگاه بوده است و آنها را در شعر خود، بازتاب می دهد. از سویی دیگر، در فضای شعر، بر زبان، ابزارها و تکنیک های شاعرانه نیز تسلط دارد. پژوهش حاضر با روشی تحلیلی-توصیفی به دنبال پاسخ به این پرسش است که نیما از کدام تکنیک ها و تمهیدات زبانی و ادبی برای انتقال اندوه و تاثیرگذاری بر مخاطب شعر خود، استفاده کرده است. این بررسی نشان می دهد که نیما توانسته است با کاربست ابزارهای ادبی و زبانی، زمینه انتقال رنج ها و تجربیات تلخ فردی، اجتماعی و فکری خود و جامعه اش را فراهم کند. او از منظر ادبی، تشبیهات، استعارات و به طور کلی نظام ایماژ شعر خود را بیشتر بر تصاویر تیره و تلخ بنا نهاده است؛ چنانکه اجزای صور خیال در شعر او عموماً اندوه زده هستند. نیما علاوه بر بعد ادبی و ساختن تصاویر تلخ و اندوه زده، با استفاده از برخی بازی های زبانی و زمینه سازی در بستر موسیقایی سروده های خود، خواننده را به سمت فضایی اندوهناک سوق می دهد. شیوه بدیعی «تکرار» و گونه های آن، به کارگیری اوزان سنگین و آرام، استفاده از مصوت های بلند و بهره گیری آگاهانه از ترکیبات و واژگان اندوه زا، از تکنیک های زبانی نیما در جهت ارائه و تجسم مفهوم اندوه است.

کلمات کلیدی:

نیما یوشیج، اندوه، زبان، بلاغت، تصویر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734236>

